

prof. zw. dr hab. Halina Kurek
Katedra Lingwistyki Kulturowej i Socjolingwistyki
Wydział Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego
ul. Gołębia 16
31-007 Kraków

Recenzja
osiągnięć naukowych, dydaktycznych i organizacyjnych

dra Macieja Malinowskiego

ubiegającego się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych
w dyscyplinie językoznawstwo

wykonana na zlecenie Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z 4 czerwca 2019 r.

1. Najważniejsze fakty z życiorysu zawodowego Habilitanta

Dr Maciej Malinowski tytuł zawodowy magistra inżyniera uzyskał w roku 1980 na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej. Dwa lata później w Instytucie Filologii Polskiej Uniwersytetu Jagiellońskiego ukończył dwuletnie Podyplomowe Studium Dziennikarskie. Od roku 1996 do roku 2009 wykładał w Podyplomowym Studium Dziennikarskim w Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, a od roku 2004 do roku 2014 – również w Akademii Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (od roku 2008 Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej). W latach 2006-2011 pracował ponadto w Instytucie Komunikacji Społecznej i Dziennikarstwa Krakowskiej Szkoły Wyższej im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego (później Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego), a w latach 2007-2010 - także w Katedrze Dziennikarstwa i Komunikacji

Spolecznej Małopolskiej Wyższej Szkoły Zawodowej im. Józefa Dietla w Krakowie. W roku 2011 podjął pracę na specjalizacji dziennikarstwo sportowe w Akademii Wychowania Fizycznego im. Bronisława Czecha w Krakowie i kontynuował ją do roku 2015.

W roku 2012 Maciej Malinowski uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach, a podstawą jego nadania była rozprawa zatytułowana *Ortografia polska od II połowy XVIII wieku do współczesności. Kodyfikacja. Reformy. Recepcja* napisana pod kierunkiem prof. dra hab. Edwarda Polańskiego. W roku 2014 Habilitant, powygranym konkursie, został zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Lingwistyki Kulturowej i Komunikacji Społecznej Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie. Od roku 2018 wykłada też w Instytucie Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie.

1. Ocena osiągnięcia naukowego wymienionego w Art. 16 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.) (znowelizowanej w 2011 r.) oraz pozostałego opublikowanego dorobku naukowego, a także na podstawie **ROZPORZĄDZENIA** Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego Dz. U. nr 196, poz. 1165

2.1. Ocena osiągnięcia naukowego

Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 roku, w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, wymaga wskazania przez habilitanta osiągnięcia naukowego, które stanowiłoby podstawę do uzyskania stopnia naukowego wymienionego w Rozporządzeniu.

Dr Maciej Malinowski za swoje najpoważniejsze osiągnięcie naukowo-badawcze uważa cykl monografii opatrzony wspólnym tytułem *Juryslingwistyka i inne problemy*

normatywne współczesnej polszczyzny. Składają się nań dwie książki: *Polszczyzna. O większą poprawność językową tekstów prawniczych i nie tylko*, która ukazała się w roku 2018 w Krakowie (Wydawnictwo Drukarnia Ekodruk, ss. 311), po dobrych, wydawniczych recenzjach prof. dra hab. Radosława Pawelca i dr hab., prof. UJ Mirosławy Mycawki oraz *Język niegiętki. Szkice o polszczyźnie (refleksje po dwóch dekadach XXI stulecia)* - wydana w roku 2019 w Katowicach („Śląsk” sp. z o.o. Wydawnictwo Naukowe, t. I, ss. 455, t. II, ss. 455), po bardzo pozytywnej recenzji wydawniczej prof. dra hab. Jana Miodka.

Podstawę owego cyklu stanowi pierwsza z wymienionych książek pt. *Polszczyzna. O większą poprawność językową tekstów prawniczych i nie tylko* (Kraków 2018). Na pierwszy rzut oka można by ją uznać za pracę popularnonaukową, do czego w dużym stopniu przyczynia się graficzna strona opracowania. Po wnikliwej lekturze, *Polszczyznę* Macieja Malinowskiego uznać jednak trzeba za książkę naukową przeznaczoną dla nieprofesjonalistów (niejęzykoznawców), zaś „przystępny i klarowny” sposób opisu analizowanych procesów i zjawisk, zbliżony do ujęć popularnonaukowych, potraktować trzeba raczej za zaletę niż wadę opracowania. Książka, przeznaczona przede wszystkim dla prawników i pracowników administracji publicznej, ma bowiem sprawić, by omawiane w niej zagadnienia językoznawczo można byłoby nie tylko zrozumieć, lecz stosowne zalecenia również wykorzystać w praktyce. Nie można jej było zatem napisać hermetycznym językiem naukowym.

W recenzowanej pracy do analizy językowej i poprawnościowej wykorzystano bardzo szeroki materiał badawczy, na który złożyły się teksty i artykuły naukowe z zakresu prawa administracyjnego, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego, decyzje pisane przez prawników administratywistów, rozprawy doktorskie z prawa administracyjnego oraz inne teksty prawnicze.

Podstawowym celem opracowania było bowiem wskazanie różnego typu błędów i niezręczności językowych pojawiających się w zapisanych oraz mówionych tekstach prawniczych oraz zwrócenie uwagi „na ogólną sprawność i kulturę językową” prawników. Co prawda, kilkanaście lat temu Hanna Jadacka wydała *Poradnik językowy dla prawników* (2001, 2006), ale książka Macieja Malinowskiego, tłumacząca w sposób naukowy (choć bardzo przystępny) różnorodne procesy i zjawiska językowe, znacznie ułatwia zrozumienie zasad poprawnościowych, zaś do ich stosowania proponuje klarowne wzorce. Wartości i użyteczności recenzowanej pracy nie można więc kwestionować, ale też nie można się zgodzić z Autorem, że „na próżno szukać w programach przedmiotów akademickich na prawie zajęć związanych z poprawnością i kulturą języka polskiego, czy choćby

okazjonalnych, fakultatywnych warsztatów pisarsko-redakcyjnych [...]”, a co za tym idzie, że „kolejne roczniki studentów prawa, a potem dyplomowanych prawników pozostają [...] na elementarnym poziomie zdobytej wiedzy, wyniesionej jeszcze ze szkoły średniej” (Malinowski 2018, 28-29). Otóż na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego pisząca te słowa od kilkadziesiąt lat prowadzi takie zajęcia na studiach doktoranckich (stacjonarnych i niestacjonarnych), a od 25 lat ponadto na studiach podyplomowych na Wydziale Polonistyki UJ, które ukończyła też bardzo liczna grupa prawników. Odbywam również cykle wykładów dla sędziów Sądu Administracyjnego w Krakowie. Sądzę, że na innych polskich uniwersytetach sytuacja jest podobna.

Książka Macieja Malinowskiego, poprzedzona przedmowami recenzentów wydawniczych, składa się z wstępu i podsumowania oraz siedmiu zasadniczych rozdziałów opatrzonych stosowną obudową. Składają się nań: indeks (wyrazów, form wyrazowych, zwrotów, nazwisk), bibliografia, streszczenie w języku angielskim, aneks, w którym umieszczono informację o zapisywaniu nazw aktów prawnych oraz notatka o autorze.

Rozdział wstępny Habilitant poświęcił nowej dyscyplinie naukowej – juryslingwistyce (lingwistyce prawa), skupiając się na jej historii oraz prowadzonych w jej obrębie badaniach tekstów prawnych i prawniczych. Pomimo przytoczenia nazwisk wielu badaczy omawianej problematyki językoznawczej, w opisie stanu badań zabrakło mi jednak nazwiska Ewy Malinowskiej, która, między innymi, już w roku 2001 w książce pt. *Najnowsze dzieje języków słowiańskich. Język polski* (S. Gajda, red.) zamieściła bardzo obszerny rozdział omawiający język administracji.

Zasadnicze rozdziały książki Macieja Malinowskiego przynoszą omówienie różnorodnych zagadnień z zakresu fonetyki, fleksji, słowotwórstwa oraz leksyki tekstów prawnych i prawniczych. Trzy spośród nich poświęcono też: ortografii, interpunkcji i stylistyce. Za najwartościowsze partie recenzowanej pracy uważam rozdziały: czwarty – *Ortografia* i piąty – *Interpunkcja*. Z pełnym przekonaniem mogę je stawiać za wzór opracowań naukowych.

W innych znalazłam jednak drobne usterki. I tak w rozdziale drugim, omawiającym odmianę nazwisk, Autor powinien był podać wszystkie typy nazwisk, których formy przypadku zależnego niejednoznacznie określają ich mianownikową postać. Dla prawników jest to informacja niezwykle ważna i ograniczenie się tylko do nazwisk typu *Dudko*, *Dudkanie* wystarcza. Możliwość rekonstrukcji dwóch różnych mianowników stwarzają też bowiem: miejscownik nazwisk typu *Horn*, *Horno*, *Horna* – mówię o *Hornie*, narzędnik

nazwisk typu: *Gosk, Tusk, Gosek, Tusek* – z *Goskiem, z Tuskiem*, a także nazwiska typu: *Klodli Klodel*, bowiem ich formy fleksyjne to: *Klodla, Klodlowi, z Klodlem, o Klodlu*.

W rozdziale poświęconym objaśnieniu procesów językowych związanych z niepoprawną wymową prawników, pojawiły się z kolei nieprecyzyjne sformułowania, które mogą sugerować, że na płaszczyźnie synchronicznej Habilitant nie odróżnia głosek i liter (w co osobiście wątpię). Píše bowiem, że „samogłoska nosowa *ę* przed spółgłoską *l*, a samogłoska nosowa *ą* przed *ł* tracą nosowość”, zaś „nosówka *ę* przed *d* przechodzi w *en*, a przed *dzi*– w *eń*” (Malinowski 2018, 113). Otóż, gdyby tak w istocie było, w polszczyźnie ogólnej istniałyby dziś dwa warianty wymowy: *wzięli* : *wzieli*, *wziął* : *wziół*, *będe* : *bende*, *będzie* : *beńdzie*. Obecnie, zgodnie z obowiązującą normą, mamy jednak tylko jeden wariant: *wzieli*, *wziół*, *bende*, *beńdzie*, a denazalizacja *ę* > *e* i *ą* > *o* owszem zaszła, ale kilka wieków temu.

Mimo pewnych usterek materiałowych i potknięć interpretacyjnych, książkę Macieja Malinowskiego uważam za solidne i bardzo potrzebne opracowanie wypełniające lukę w skromnej ofercie językoznawców kierowanej do środowiska prawniczego.

Do osiągnięcia naukowego pt. *Juryslingwistyka i inne problemy normatywne współczesnej polszczyzny* Habilitant zaliczył też dwa tomy studiów poprawnościowych zatytułowane *Język niegiętki. Szkice o polszczyźnie (refleksje po dwóch dekadach XXI stulecia)*, (Katowice 2019). Zawarł w nich 359 tekstów, często osadzonych na szerokim tle historycznojęzycznym, obejmujących swym zakresem „najbardziej newralgiczne, dyskusyjne i aktualne problemy poprawnościowo-komunikacyjne współczesnych Polaków” (za: Miodek 2019, rec.). Oceniając tę książkę Macieja Malinowskiego, mogę się tylko podpisać po słowami recenzenta wydawniczego - Profesora Jana Miodka, który stwierdził, że teksty Habilitanta „odznaczają się [...] bezdyskusyjną merytoryczną kompetencją, rozległym zapleczem erudycyjnym, klarownością wyводу, wreszcie – co najważniejsze – klasą stylistyczną, czyli potoczystym, pięknym językiem [...] Książka spełnia [więc – uzup. H.K.] wszystkie wymagania dzieła naukowego w ujęciu popularnym” (Miodek 2019, rec.).

Reasumując, stwierdzam, że obie omówione wyżej książki dra Macieja Malinowskiego spełniają wymogi osiągnięcia naukowego (choć w wydaniu popularnym) konieczne do nadania ich Autorowi stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo. Po pierwsze – ze względu na bogactwo materiału badawczego wyekscerpowanego z dziesiątków różnorodnych źródeł, po drugie – dzięki jasności i niezwykle starannej kompozycji obu prac, po trzecie – ze względu na wnikliwość, subtelność, trafność i wieloaspektowość prowadzonych w nich analiz, zawsze w oparciu o gruntowną

znajomość literatury przedmiotu i po czwarte wreszcie – dzięki trafności pomysłu opracowania oraz umiejętności naukowego przekazu często trudnych dla nieprofesjonalistów zagadnień językoznawczych, czyli ze względu na poznawczo-dydaktyczne walory książek.

Uważam więc, że obie monografie Macieja Malinowskiego stanowią ważne osiągnięcie naukowo-badawcze Autora i spełniają wymogi stawiane tego typu pracom przy ubieganiu się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo.

2.2. Ocena pozostałego opublikowanego dorobku naukowego Habilitanta

Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 roku w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego mówi, że habilitant powinien legitymować się autorskim lub współautorskim dorobkiem naukowym opublikowanym w czasopismach międzynarodowych lub krajowych.

Oprócz omówionych wyżej trzech książek pt. *Polszczyzna. O większą poprawność językową tekstów prawniczych i nie tylko* (Kraków 2018) oraz *Język niegiętki. Szkice o polszczyźnie (refleksje po dwóch dekadach XXI stulecia)* (dwa tomy), (Katowice 2019), dr Maciej Malinowski ma w swym dorobku naukowo-badawczym 36 publikacji, w tym: 1 książkę autorską, 1 książkę pod współredakcją naukową i 34 artykuły naukowe (w tym 1 współautorski). Przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora Habilitant współredagował 1 książkę i opublikował 12 artykułów naukowych. Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora Pan Maciej Malinowski opublikował 1 książkę autorską i 22 artykuły naukowe (w tym: 1 współautorski).

Dorobek naukowy dra Macieja Malinowskiego po uzyskaniu przez Niego stopnia naukowego doktora zaczął więc systematycznie i w bardzo szybkim tempie narastać, świadcząc o dynamizmie naukowym jego Autora. Bardzo ważne przy tym jest to, że zdecydowana większość prac naukowych Habilitanta ukazała się po uzyskaniu przez Niego stopnia naukowego doktora, zaś niemała część Jego dorobku naukowego opublikowana została w dwóch znanych, renomowanych ogólnopolskich czasopismach językoznawczych - „Języku Polskim” i „Poradniku Językowym”, a także w zbiorowych tomach wydawnictw uniwersyteckich (*Dialog z tradycją*, *Dialog z tradycją. Język – komunikacja – kultura*, *Dialog z tradycją. Dawna i współczesna kultura funeralna. Edukacja obywatelska we współczesnej*

szkole, Przemiany. W kręgu kultury przełomu XX i XXI wieku, *Mówię, więc jestem. Rozmowy o współczesnej polszczyźnie, Błąd językowy w perspektywie komunikacyjnej*).

W zainteresowaniach naukowych dra Macieja Malinowskiego wyraźnie wyodrębnia się kilka kręgów tematycznych, którym Badacz poświęcił swoje książki oraz artykuły naukowe.

Pierwsze publikacje Habilitanta ukazały się w roku 2004 w piśmie Akademii Pedagogicznej w Krakowie pt. „Konspekt” i dotyczyły zagadnień ortograficznych, fonetycznych i fleksyjnych (*[Oj]czysty język. Kiedy i dlaczego „internet” piszemy małą literą, [Oj]czysty język. Dlaczego: wziąć?, [Oj]czysty język. Akta i akty*). Kolejne artykuły: *Andrzej Frycz Modrzewski – ortograficzna wątpliwość usunięta* i *Sila „czwartej władzy”: mit czy rzeczywistość?* Maciej Malinowski opublikował w czasopiśmie Krakowskiej Szkoły Wyższej im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego – „Państwo i Społeczeństwo”. W roku 2005 Habilitant zaczął swe prace drukować w „Języku Polskim” i czynił to systematycznie: *O (spornym) łączniku w nazwiskach dwuczłonowych (Andrzej Frycz Modrzewski, Mikołaj Sęp Szarzyński /Andrzej Frycz-Modrzewski, Mikołaj Sęp-Szarzyński), Joseph Conrad to nie... Józef Korzeniowski, O poprawną artykulację słów „kontrasygnata”, „kontrasygnować”, czyli dlaczego słowniki podają błędne dzielenie, O oboczność form „krwiobieg”// „krwioobieg”*. Od roku 2008 artykuły z zakresu poprawności językowej i kultury słowa, zarówno nazw własnych, jak i wyrazów pospolitych, w bardzo szerokim spektrum (ortografia, interpunkcja, zagadnienia fonetyczne, gramatyczne i leksykalne) dr Malinowski zamieszczał też w renomowanych tomach zbiorowych: *Co to są „butonierka”, „prząśniczka” i człon „milonga” w nazwie pewnego tanga*(2008), *O „kontrasygnacie premiera” oraz jak nie pomylić „ombudsmana” z „objectorem”*(2010), *U „prząśniczki” siedzą jak anioł dziewczeczki” i „ja jestem szparka, ja sekretarka”, czyli tajemnice dawnej leksyki*(2011).

Ukoronowaniem badań Macieja Malinowskiego poświęconych ortografii była Jego rozprawa doktorska pt. *Ortografia polska od II połowy XVIII wieku do współczesności. Kodyfikacja. Reformy. Recepcja*, która po bardzo pozytywnych recenzjach Małgorzaty Kity i Jana Miodka została opublikowana w roku 2018 w Krakowie, w Wydawnictwie Drukarnia Ekodruk pod zmodyfikowanym tytułem: *Ortografia polska. Kodyfikacja, reformy i zmiany pisowni (1830-2010) oraz jej recepcja*. W Przedmowie do książki Jan Miodek scharakteryzował ją następująco: „Maciej Malinowski [...] przygotował obszerne dzieło poświęcone dziejom i wybranym zagadnieniom współczesnym polskiej ortografii, w wyważonym wywodzie naukowym przedstawiając najważniejsze ustalenia kodyfikacyjne w tym zakresie, ich modyfikacje i społeczną recepcję tychże wszystkich postanowień [...] To

niezwykle kompendium, do którego powinni sięgać w przyszłości wszyscy historycy języka i jego normatywiści” (Miodek 2018, 19).

W okresie podoktorskim zainteresowania naukowe Pana Macieja Malinowskiego dalej koncentrowały się wokół zagadnień związanych z kulturą języka polskiego, co oznacza, że Habilitant kontynuował podjęte już wcześniej badania związane z poprawnością językową oraz znaczeniem i etymologią wyrazów, ale wyznaczył też sobie nowe pola badawcze obejmujące problematykę dominacji języka angielskiego w polskim obszarze języka i kultury, zmian w polskiej fleksji, neosemantyzmów itd.

Ważnym polem badawczym, na którym Maciej Malinowski koncentrował się po uzyskaniu stopnia naukowego doktora nadal pozostawała ortografia. Z tego zakresu Habilitant opublikował kilkanaście wartościowych artykułów autorskich (i jeden współautorski z Edwardem Polańskim). Prace te w większości ukazały się w renomowanych polskich czasopismach naukowych (i tomach zbiorowych), m. in. w „Języku Polskim” i „Poradniku Językowym” (*Do artykułu Tadeusza Malinowskiego (2014), o niektórych wyrażeniach..., komentarz filologiczny* (2014), *O trudnościach w pisowni zestawień apozycyjnych* (2014), *Białostoczczyzna – Białostoczczenie, ale: Kielecczyzna – Kielczanie, Sądcecczyzna – Sąddeczenie, czyli o niekonsekwencjach przy tworzeniu i zapisywaniu nazw regionów i nazw osobowych* (2015), *O uchybieniach interpunkcyjnych (bez pobłażania)* (2016), *Przymiotniki złożone w tekstach prawnych* (2016), *O trudnościach w zapisie skrótowców i skrótów w aktach prawnych i tekstach prawnych* (2016), *Łącznik w nazwach miejscowych dwuwyrazowych typu Warszawa-Śródmieście, Rabka-Zdrój czy Kraków-Płaszów (kilka uwag na marginesie ustaleń normatywnych z 2004 roku)* (2016), *Krytycznie o interpunkcji w tekstach prawnych* (2017), „Alboby”, „chybabyście”, „czybyś”, czyli o pewnej niezyciowej (i martwej) regule zapisywania cząstek „-bym”, „-byś”, „-by”, „-byśmy”, „-byście” ze spójnikami i partykułami (2017), *O tym, jak XIII wydanie „pisowni polskiej” z 1963 roku poszło na przemiał* (2017), *O trudnościach zapisie członu „cmentarz” w nazwach dwu- i więcejwyrazowych* (2018) i in.

Kilka prac Macieja Malinowskiego powstałych w omawianym okresie sytuuje się w obrębie zagadnień semantycznych, por. *O przekręcaniu i błędnym rozumieniu niektórych frazeologizmów* (2013), *Neosemantyzacja: wzbogacanie czy zubożanie polszczyzny* (2016), *O tym, co genetycznie znaczy „reasumując”, o jego związkach z „reasumpcją” (dawniej z „reasumcją” oraz o tym, że lepiej mówić i pisać „podsumowując”, „rekapitulując”* (2018). Zmianom w polskiej fleksji Habilitant poświęcił z kolei artykuł zatytułowany *Nazwiska w orzeczeniach sądowych i rozstrzygnięciach administracji publicznej: odmieniać czy nie?*

(2017), poprawności polskiej wymowy pracę pt. *Jak poprawnie wymawiać wyrazy (podpowiedzi i przestrogi językoznawcy)* (2017).

Jak wynika z powyższego omówienia, okres podoktorski to przede wszystkim ugruntowanie się wcześniejszych zainteresowań dra Macieja Malinowskiego, które dały swój wyraz w sporej liczbie autorskich publikacji zawsze pogłębiających i precyzujących dotychczasowe wyniki Jego badań. Jest to też jednak okres równoczesnego otwierania się na nową problematykę badawczą oraz na interdyscyplinarne spojrzenie na pole swych zainteresowań naukowych.

3. Aktywność naukowo-badawcza Habilitanta

W Katedrze Lingwistyki Kulturowej i Komunikacji Społecznej Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie dr Maciej Malinowski prowadzi badania naukowe w ramach działalności statutowej.

Do Jego osiągnięć naukowych zaliczyć też jednak trzeba udział w 11 ogólnopolskich i zagranicznych konferencjach naukowych (zawsze z referatami). Pokłosiem jednej z nich (zorganizowanej przez Uniwersytet Warszawski i Uniwersytet Pedagogiczny w Ostrawie) jest internetowa publikacja Habilitanta pt. *O współczesnej neosemantyzacji w polszczyźnie* (2016).

Świadectwem wysokiej oceny środowiska językoznawczego było powołanie dra Macieja Malinowskiego na eksperta w zakresie języka polskiego przez Poradnię Językową PWN oraz na redaktora językowego kwartalnika Krajowej Reprezentacji Samorządowych Kolegiów Odwoławczych „Casus”. Habilitant jest też autorem pisemnych ekspertyz językowych. Sporządzał je m.in. dla portalu Interia).

Doktor Malinowski jest członkiem Koła Współpracowników Zespołu Języka Religijnego przy Radzie Języka Polskiego i członkiem Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego.

4. Aktywność dydaktyczna

Dr Maciej Malinowski ma też osiągnięcia na polu działalności dydaktycznej. W Katedrze Lingwistyki Kulturowej i Komunikacji Społecznej Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu

Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie prowadzi zajęcia kursowe odpowiadające Jego profilowi badawczemu: kulturę języka polskiego, stylistykę tekstów prasowych, stylistykę tekstów PR-owskich, warsztaty redakcyjne, internet i nowe media, język polityki, język współczesnej polityki, podstawy konstruowania, korygowania i interpretacji tekstów medialnych, słownictwo współczesnego języka polskiego, podstawy socjolingwistyki, dziennikarskie źródła informacji i research medialny, podstawy dziennikarstwa internetowego, a na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II – kulturę języka, retorykę dziennikarską, poradnik językowy dla zaawansowanych oraz gatunki dziennikarskie. W latach 1996-2008 Habilitant wykładał na Podyplomowym Studium Dziennikarskim Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, a obecnie wykłada (poprawność językową w mass mediach, retorykę i genologię dziennikarską oraz redakcję i korektę tekstu dziennikarskiego) i sprawuje opiekę naukową nad studentami Studium Dziennikarskiego Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie. Prowadzi także wykłady ogólnouczelniane (np. na Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie) oraz liczne warsztaty językowe i szkolenia dla pracowników różnych instytucji państwowych.

5. Działalność popularyzatorska

Ze swej szerokiej działalności popularyzatorskiej oraz pracy na rzecz regionu dr Maciej Malinowski znany jest w całej Polsce. Współpracując ze szkołami i różnymi instytucjami państwowymi i kulturalnymi, wygłosił blisko 40 wykładów i pogadanek na tematy popularyzujące naukę. Przygotował teksty 22 dyktand i przewodniczył jury.

W swoim dorobku ma trzy książki o charakterze popularnonaukowym: [...] *boby było lepiej. Mistrz polskiej ortografii pokazuje, jak trudna jest polszczyzna i namawia językoznawców do... zmian w pisowni!* (2002), *Obcy język polski* (2003), *Co z tą polszczyzną?* (2007), a od kilkunastu lat teksty popularyzujące polszczyznę publikuje na łamach „Angory”.

6. Aktywność organizacyjna

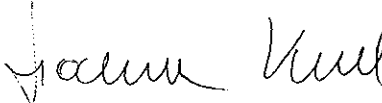
Dr Maciej Malinowski zasługuje też na uznanie jako organizator. W latach 1982-2000 pełnił funkcje kierownicze w prasie krakowskiej: sekretarza redakcji i redaktora naczelnego. Obecnie na Uniwersytecie Pedagogicznym im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie kieruje Studium Dziennikarskim. Jest też członkiem komitetu organizacyjnego Centrum Literatury i Języka „Planeta Lem” w Krakowie i współorganizatorem wielu dyktand.

7. Podsumowanie

Podsumowując swoją recenzję, stwierdzam, że dr Maciej Malinowski pod względem aktywności naukowej i popularyzatorskiej, a także dydaktycznej i organizacyjnej należy dziś do grona osób powszechnie znanych w polskim środowisku językoznawczym. Jest badaczem o sporym i wielotematycznym dorobku naukowym (przeznaczonym w znacznej części dla nieprofesjonalistów) oraz popularnonaukowym, otwartym na nową problematykę. W okresie podoktorskim poczynił ważne kroki w pracy badawczej, wzbogacając swój dorobek o 26 kolejnych publikacji naukowych, w tym o 4 książki autorskie (jedna - to opublikowana rozprawa doktorska) i 22 artykuły naukowe. Jest to badacz w pełni dojrzały, konsekwentnie realizujący swe plany naukowe i oddany pracy popularyzatorskiej. Co równie ważne, Maciej Malinowski ma także znaczące osiągnięcia w pracy dydaktycznej i organizacyjnej, również na rzecz regionu.

Uważam więc, że całokształt osiągnięć naukowo-badawczych, dydaktycznych i organizacyjnych dra Macieja Malinowskiego, ze szczególnym uwzględnieniem wskazanego przez Habilitanta osiągnięcia naukowego pt. *Juryslingwistyka i inne problemy normatywne współczesnej polszczyzny*, Jego szeroko zakrojona działalność naukowa, dydaktyczna i organizacyjna, a zwłaszcza praca popularyzatorska, uzasadniają wniosek o nadanie Mu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo.

Kraków, 28 września 2019 r.

/prof. zw. dr hab. Halina Kurek/